

valo, počítá však v oné části rozhodovacích důvodů, v níž se obírá otázkou, zda zakládá jednání obžalovaných skutkovou podstatu podílnictví na krádeži, s dvojí možností: buď, že se oni neznámí muži — byli-li nepoctivými držiteli — zbavili skla ze strachu před odhalením, nebo, že, byli-li držiteli poctivými, předvíдали nepřátelský útok, přepadení, a že proto sklo nechali ležeti a prchli. Zmateční stížnost zdůrazňuje případně, že, kdyby byli oni muži znali záměry a osoby obžalovaných, by brímě nebyli odhodili a je nechali obžalovaným na pospas. Z rozsudkových zjištění nevychází na jevo, že obžalovaní zamýšleli svým zvoláním přispěti k odhalení krádeže, neb oněch neznámých mužů, zjištění, dle něhož sklo za keře ukryli a se následujícího dne pokusili je prodati, nasvědčuje pravému opaku. Rozsudek však nezjišťuje ani, že se obžalovaní strojili, ony muže přepadnouti, podniknouti na ně nepřátelský útok. Zmateční stížnost usuzuje proto správně, že, ať již oni neznámí muži sklo na zvolání obžalovaných odhodili, nebo, jak se praví v rozsudku, se jeho držení zbavili a uprchli, ze strachu před odhalením, nebo před přepadením, nebo z kterékoli jiné pohnutky, ne učinili tak dobrovolně, nýbrž v omylu, následkem něhož sklo došlo obžalovaným. To ostatně naznačuje i sám rozsudek tím, když se v jeho rozhodovacích důvodech praví, že ono zbavení se skla a přenechání jeho osobám, jdoucím za oněmi neznámými muži, bylo přivoděno ze strachu, nebo z některé jiné pohnutky; rozsudek proto neprávem označuje způsob, jímž se mužové ti zachovali, jako jednání dobrovolné a mylně zdá se nalézací soud ve sklu jimi odhozeném spatřovati věc jimi opouštěnou.

Čís. 1472.

Legie jsou samostatnou částí československé armády.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1924, Kr II 194/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 7. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle Šu 305 tr. zák. a přestupkem dle Šu 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák., a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Rozsudkový výrok, jímž obžalovaný uznán byl vinným přestupkem dle Šu 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. na rok 1863, spáchaným na ruských legionářích jako samostatném (zvláštním) oddělení československého vojska, napadá zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., námitkou, že legionáři ani dnes netvoří, aniž kdy tvořili samostatnou část československého vojska a že po návratu z ciziny a demobilisací legií a po rozdělení legionářů na jednotlivé československé pluky legie jako pojem pouze historický patří minulosti tak, že urážku legií, pokud se

týče legionářů nelze dle názoru zmateční stížnosti považovati jako urážku samostatné části československé armády. Námitka je právně bezpodstatná. Sama zmateční stížnost připouští, že legionáři — a ovšem i legie — bývali zahraničním vojskem Československé republiky a to nejen v době do státního převratu, nýbrž ještě i určitou dobu po něm, její námitka pak, že legie svým návratem z ciziny a demobilisací samostatnými tělesy československé armády býti přestaly, zahrnuje v sobě další nepřímé ale jasné přiznání, že až do onoho návratu a do demobilisace legie takovými samostatnými tělesy (oddíly) československé armády byly. Zákony, jimiž postupně upraveny byly výjimečné právní poměry, zejména určité právní nároky a výhody příslušníků legií (zákon ze dne 23. května 1919, čís. 282 sb.z. a n., ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. a ze dne 4. března, 1920 čís. 151 sb. z. a n.) jmenují legie důsledně československými zahraničními vojsky, československou legionářskou (revoluční, zahraniční) armádou; již sama skutečnost, že legie bojovaly a po státním převratu ještě jistou dobu trvaly mimo hranice Československé republiky, přinášela sebou nezbytně, že legie měly po celou dobu svého trvání své samostatné zřízení, že tedy tvořily samostatné oddíly československé armády. Není v tom ohledu bez významu ani okolnost, že pro vyřizování shora zmíněných záležitostí legionářů zřízena byla při ministerstvu Národní Obrany zvláštní kancelář československých legií (zákon ze dne 4. března 1920, čís. 151 sb. z. a n.), ani zjev, připomenutý opět samotnou zmateční stížností, že se totiž práva a nároky legionářů liší od práv a nároků ostatních příslušníků armády. Nesejde pak na tom, že legie jako samostatné oddíly československé armády časem zanikly, nehledě ani k tomu, že trestný čin, urážka ruských legií, spáchán byl stěžovatelem dle rozsudku ke konci listopadu 1920, nařízením vlády republiky Československé ze dne 8. ledna 1921, čís. 8 sb. z. a n., pak za den návratu ruských legií ustanoven byl den 30. listopadu 1920, tak že v době trestného činu stěžovatelova vlastně ruské legie ještě trvaly.

Čís. 1473.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z r. 1863.

Vyvěšování tiskopisů na veřejných místech bez úředního povolení jest trestným dle §u 23 tisk. zák. bez rozdílu, zda jde o tiskopisy zakázané či dovolené.

Rozšiřování zapovězeného tiskopisu jest deliktem kulposním; není ukončeno vyvěšením tiskopisu, nýbrž trvá tak dlouho, pokud zapovězený tiskopis zůstává vyvěšen. Okolnost, že tiskopis v době, kdy byl vyvěšen, nebyl ještě zakázán, nevylučuje zodpovědnost pachatele dle §u 24 tisk. zák., nechal-li jej vyvěšený i po vydání zákazu.

Kulposní spoluvina na kulposním deliktu jest zásadně vyloučena.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1924, Kr II 422/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Matěje G-a a Jana P-a, vyhověl zma-